

ИЗМАМЕНОТО ВРАБЧЕ

Мъничкото сиво врабче, дето бѣше свило гнѣздо между клонето на оная вита ела, която се оглежда въ мъхнатото горско кладенче, снощи замина за Америка.

Вчера сутринѣта то се пробуди рано, разтърси криле, стъпи на едно тънко клонче и се залюлѣ. Гнѣздото потрепера и тритѣ му дечица подадоха на вѣнъ жълтитѣ си клѣвки.

— Спете, пиленца, подрѣмнете още малко, додето росата се дигне. Азъ ще ида да ви уловя мушици.

Пилетата прибраха малкитѣ си главици въ гнѣздото

дото и тихо зачуруликаха.

Врабчето отлетѣ къмъ запусѣлата воденица, дето се е сгушила, срѣдъ върбалака, кацна на комина и викна:

— Плащай данѣка, или ще те клѣвна!

Топчестиятъ паякъ, който бѣше разперилъ като рибарь мрежата си въ куминя, се показа съ една кошничка мухи и я подаде на врабчето.

— Утре пакъ! — викна врабчето, пое кошничката и отлетѣ. Като мина край една отжпкана гола полянка, то видѣ една гургулица, кацнала на една круша, чака.

— Кого чакашъ? — попито то.

— Чакамъ вълка и мечката. Тѣ ще докаратъ ей сега една кола снопи и; като овършеятъ и сметатъ житото, ще полегнатъ да се попочятъ, пѣкъ азъ ще си понапѣлня гушата.

Врабчето се затече къмъ гнѣздото си, изсипа мухитѣ въ отворенитѣ човки на рожбитѣ си и тозчасъ се върна